

DEN KRISTNE MISJONSOPPGAVEN ER IKKE FULLFØRT

AV A. M. CHIRGWIN

Vår Herres siste budskap til sitt folk — det Han ga dem på Himmelfartsberget — var at de skulle være Hans vitner «både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende». I en forstand kan vi si at disse store ordene er blitt oppfylt nå i vår tid. For i dag er det ikke noen del av verden der Kristi navn ikke er kjent. Nå kan en reise verden rundt i hvilken som helst retning og besøke hvilket som helst land — hvor en enn reiser, vil en finne mennesker som tilhører Kristus. Tallet på dem kan være stort eller lite, men i hvert eneste land vil en finne noen. Endog i land som er stengt for den kristne misjonær, vil en finne noen få som kaller seg kristne. Den kristne kirke er nå det mest vidstrakte samfunn på jorden, og tallet på dens lemmer vokser stadig. Tar en hele verden under ett, kommer en vel nokså nær det riktige når en sier at en tredjedel av menneskeheten er på Kristi side. Det er et stort resultat som dermed er nådd, og noe vi skulle takke Gud for.

Men av dette følger, at dersom en tredjedel av menneskeheten er på Kristi side, så er to tredjedeler det ikke. Der er fremdeles store deler av verden som kristelig sett er uokkupert land. Der er fremdeles store verdensreligioner som representerer en steinhard front mot all kristen fremrykning. Der er fremdeles veldige områder av menneskenes liv og virke som er helt uberørt av det kristne budskapet. La oss se på disse hver for seg.

Først har vi de uokkuperte land. Noen av disse er land der den kristne misjonæren ikke slipper inn, der, billedlig talt, plakaten «Adgang forbudt» henger over inngangen. Disse lukkede land er hovedsakelig i Sentral-Asia, og blant dem er Tibet, Afghanistan, Bhutan, Nepal, Øst-Turkestan og Ytre Mongolia. Så er der land hvor den kristne misjonæren ikke er velkommen, skjønt en ikke akku-

rat forbyr ham å reise inn. I disse land står det ikke et bestemt forbud «Adgang forbudt» på plakaten, men den nesten like barske beskjed: «Besøk ønskes ikke». Dette gjelder f. eks. muhammedanske land, så som Arabia, Egypt, Somaliland og Irak, eller buddhistiske land, så som Burma og Siam. Så er der dessuten slike land der misjonsarbeidet ikke har lyktes noe videre og det har vært liten fremgang. Blant dem er Manchuria, Indo-China, Liberia og Fransk Vest-Afrika. I alle disse tilfellene er godt og vel halve landet ennå uokkupert. Tilsammen danner disse fakta et mørkt bilde, som kommunismens stadige fremgang nå gjør enda mørkere.

Uttrykt i geografisens språk, vil denne korte oversikten si: Der er et bredt belte som strekker seg fra Sudan til Mongolia, som ennå er helt eller hovedsakelig uokkupert. Uttrykt i tall: omkring to tredjedeler av menneskeheten er ennå uten Kristus. En må også huske på at menneskeheten er uhyre mye større i dag enn noensinne tidligere. På grunn av legevitenenskapens fremgang og bedre styresett vokser menneskeheten hurtig, med det resultat at tallet på dem som ikke kjenner Kristus, blir større og større år for år. Skjønt den kristne kirke vokser, holder den ikke tritt med den naturlige tilveksten i verdens befolkning. Det er faktisk fler mennesker uten Kristus i verden i dag enn i noen tidligere tid. Aldri før har det vært et så veldig behov for evangeliet, aldri før har det vært slik bruk for pionér-evangelister, som av all kraft vil gå inn for den oppgaven å vinne massene for Kristus. Dette gir et begrep om hva som ennå står igjen å gjøre.

Men evangeliserings-oppgaven er ikke bare et spørsmål om tall eller et geografisk spørsmål. Det oppdraget som Kristus ga oss, må ta sikte på noe mer enn å gå inn i uokkuperte land og annektere dem i Kristi navn. For endog om hvert eneste land og hver eneste del av alle land ble inntatt i Kristi navn, så var evangeliserings-oppgaven ennå ikke fullført. Det vil ennå være områder av det menneskelige åndsliv og arbeidsliv som ikke er gjennomtrengt av kristen ånd, felter av menneskets eksistens, både hjemme og i andre land, som ennå er uberørt av frelsens krefter. Oppgaven er ikke lenger geografisk, den er også kulturell. Den indre kjerne i det menneskelige liv, enten det nå er i Skandinavia eller i Afrika, må komme under

evangeliets makt og brakt inn under Kristi herredømme. Denne oppfatningen av evangeliserings-oppgaven fører med seg at det blir behov for en ny slags pionérmisjon. Den skal prøve å legge alle områder av menneskelig kultur og virksomhet inn under Kristi vilje, og til dette kreves like mye av visjon, mot, utholdenhet og helhjertet innsats som det krevdes til misjonens pionérarbeid tidligere.

For det andre er der religioner som liksom er uten klangbunn for evangeliet. Til en viss grad er alle ikke-kristne religioner uten gehør for det kristne budskap. Men i noen er det i øyeblikket mindre klangbunn enn det var for omtrent 10 år siden, for de har fått ny livskraft fra de politiske og sosiale rørsler i vår tid. Den bølgen av nasjonalisme som nylig har gått med en slik uimotståelig kraft over Asia, har en tendens til å vekke opp ny interesse for og nytt liv i de gamle nasjonale religionene. Det er faktisk ikke umulig at vi kommer til å bli vitne til en hinduismens og buddhismens renessanse i nærmeste fremtid. Dette kan føre til at disse religionene blir mer utilgjengelige for kristen påvirkning. Men dette gir likevel ikke grunn til virkelig alvorlig engstelse, for denne vekkelens kilder — dersom det da er vekkelse i disse religionene — er mer politiske enn religiøse, og når den politiske situasjon igjen skifter, vil de tørke inn.

Religionene uten klangbunn par excellence er jødedommen og islam. Begge er som jernharde fronter overfor det kristne budskapet og dets tjenere. Begge er harde, stolte, ubøyelige religioner. Begge er misjonerende religioner, som søker å utbre seg til stadig flere og øke sin innflytelse. Begge dyrker en eneste Gud. Begge er basert på en bok. Begge har strenge moralske lover som er avledet av den boka. Og endelig — og *det* er det punktet som opptar oss i øyeblikket — der er svært få av disse to religionenes tilhengere som blir omvendt til kristendommen. De fleste av dem som har omvendt seg til den kristne tro i de senere årene, er kommet enten fra polyteistiske religioner, så som hinduismen, eller fra animistiske religioner og fedrereligioner, slik som vi finner dem i Afrika og på Stillehavsøyene. Dersom en skal vinne jøder og muhammedanere, er det klart at den kristne misjonen må gå annerledes fram overfor jødedommen og islam enn overfor hinduisme og animisme. Vi må ofre mer både av omhu og omtanke på dette spørsmålet om den rette fremgangs-

måten. Det kan være at en gal fremgangsmåte er årsaken til at så få er vunnet blant disse to religionenes tilhengere.

Men det er også en annen side av dette problemet. Det er sant at svært få jøder og muhammedanere har omvendt seg, men det er også sant at de kristne i alminnelighet synes å være mye mindre ivrige og nidkjære for misjonen blant jøder og muhammedanere enn for misjonen ellers. Overbevisningen er svakere og begeistringene mindre, og der er en tendens blant kristenfolket til å overlate dette arbeid til små grupper, som ikke er representative. Det ser ut som de kristne nøler med å ta det opp selv, som om de ikke var sikre på om det er riktig og på sin plass med slikt misjonsarbeid.

Hva er grunnen til denne betenkeligheten? Er den forsvarlig, eller er den bare en feil med oss som kristne? Når det gjelder jødene, kommer den da av at vi ofte ikke liker dem, og synes at de er påtrengende, aggressive og hensynsløse? Og når det gjelder muhammedanerne, at de er tilbøyelige til å bli fanatiske, og at det kan gi politisk tilbakeslag dersom misjonen blant dem blir drevet for intenst? Er det fordi jødene har høye etiske normer — rent bortsett fra om de lever etter dem eller ikke — som for det meste skriver seg fra Det gamle testamente? Er det fordi muhammedanerne ikke er drankere og ikke har noe raseskille og i alminnelighet er ansett for å være gode soldater og ærlige tjenere? Er det fordi det å vinne dem for Kristus har vist seg å være en vanskelig oppgave og av den grunn ikke tatt opp for alvor? Er dette grunnen til at misjonærer i Bengal for eksempel, der halve befolkningen er muhammedanere, overser dem og arbeider nesten utelukkende blant hinduene? Er dette grunnen til at det kristne arbeidet på Malaya blir drevet blant indere og kinesere, som er henholdsvis hinduer og konfusianere, men ikke blant malayene, som er muhammedanere?

Til en viss grad virker antakelig alle disse årsakene inn. Men det kan godt være at den virkelige årsaken til betenkelighetene med å bringe evangeliet til jøder og muhammedanere er at mange kristne ikke er helt sikre på om de har noe budskap til dem. Slike kristne er ikke tilstrekkelig forankret i sin egen tro. De synes ikke å være klar over at kristendommen har noe helt enestående å tilby, noe som hverken jøder eller muhammedanere eier, og noe som de begge alvor-

lig trenger. Tvertimot er de tilbøyelige til å spørre: «Tilber ikke jøder og muhammedanere én Gud, som er hellig og rettferdig, akkurat som vi gjør? Hvorfor skal vi da prøve å forkynne evangeliet for dem? Er de ikke all right slik som de er?» Spørsmål av denne art gjør det klart at det må bli slått fast at det enestående ved kristendommen er Kristus, og at dette «element» er ikke bare enestående, men det er det essensielle i kristendommen. Enhver religion som mangler det «elementet», er ufullstendig og utilstrekkelig. Både jødedommen og islam mangler dette. De er uten Kristus, på samme måten som hinduismen og animismen er uten Kristus. Derfor må evangeliet tilbys jøder og muhammedanere liksom vel som hinduer eller konfusianere eller dem som har en animistisk religion.

For det tredje har vi de områdene av menneskelig åndsliv og arbeidsliv som er upåvirket av frelsens krefter, kulturlivet, politikken og forretningsverdenen. Disse store feltene av det menneskelige liv er i dag ikke dominert av religionen, men av vitenskapen. En mengde folk har det synet at religion er noe som hører fortiden til, og at vitenskapen har nøkkelen til livets problemer. De påstår at alt som trenges, er kunnskap og atter kunnskap — den kan gjøre livet trygt og lykkelig; at god sunnhetspleie, godt kosthold, god utdanning, god oppseding er alt det som mennesket trenger for å ha en fullverdig og tilfredsstillende eksistens. De påstår at disse ting er under menneskets kontroll og at menneskehetens stadige fremgang kan sikres uten å ty til Gud eller hans frelsesplan. Mennesket, hevder de, kan mestre alle ting, også det å frelse seg selv.

Dette synet blir imidlertid ikke satt fram med den samme overbevisning i dag som for få år siden. Det fikk en hard medfart under krigen, og det er nå anerkjent i vide kretser at utdanning og kosthold og oppseding ikke er nok, og at disse ting faktisk kan gjøre menneskene bedre skikket til å gjøre vondt. Dessuten blir en nå i stigende grad klar over at dette synet overser noen av livets åpenbare kjensgjerninger, som for eksempel det onde drag i menneskets natur, et drag som gir det dets tilbøyelighet til det onde. Kort sagt, dette synet overser det klare faktum som synden er.

I denne tragiske situasjonen er menneskene mer innstilt på å se seg om etter lys. Det blir spurt om den kristne kirke kanskje har det

å gi som mennesket trenger så alvorlig. Er der noen grunn til å tenke at den kristne kirke kan greie det som har mislyktes for så mange av de største tenkere? Har den kunnskap og makt til rådighet som andre ikke har? Kan den tilby en enhet som virkelig forebygger at menneskeheten stadig kommer opp i uenighet og strid? Har den noe middel til å binde århundrene sammen og som kan gi enhet til menneskelivet gjennom alle tider, så vel som over hele verden?

Det er grunn til å tro at kirken i sitt budskap og i sitt liv, har det svaret som mennesket trenger.

For det første er den kristne kirke overnaturlig. Den er ikke skapt av mennesker, skjønt den består av feilende mennesker. Den er ikke en forening eller klubb, som er kommet i stand ved at likesinnede har sluttet seg sammen. Den er Guds skaperverk og Guds gave. Den er født ikke av manns vilje, men av Gud. Dette samfunnet, som eksisterer her på jorden, er blitt betrodd et Gud-gitt budskap, et Ord som mennesket har et fortvilet behov for.

For det andre er den kristne kirke universell. Den er ikke en internasjonal organisasjon likesom De forente nasjoner, som går ut fra de enkelte nasjoner og prøver å bringe dem sammen i samarbeid og gjensidig hjelp. Den kristne kirke er ikke slik. Den er ikke internasjonal, den er universell. Ifølge Det nye testamente er den universell av vesen. I Guds tanke og vilje er den en eneste organisme. Den *blir* ikke universell, den *er* universell. Den alene blant de organisasjonene vi kjenner til på jorden, er hevet over alle grenser og er et sted der alle mennesker kan føle seg hjemme. Her, altså, i kirkens liv og som Guds frie gave, er den enheten og det fellesskapet som menneskene trenger så sårt.

For det tredje er der i den kristne kirke en ubrutt sammenheng. Den er ikke noe som nettopp er dukket opp, som et menneskelig tiltak. Den har eksistert i nesten 2000 år. Den har klart seg gjennom mange uvær og stått for mange slag. Den er blitt angrepet utenfra og splittet innenfra, og etter all menneskelig beregning burde det være ute med den for lenge siden. Det er innlysende at den har en livskvalitet som setter den i stand til å overleve det som ville få andre organisasjoner til å oppløses og forsvinne. Slik er den i stand til å nå tvers igjennom århundrene, både tilbake og framover, og

kan sette menneskenes strev inn i en sammenheng og gi det mening. Det er denne kirke, den overnaturlige, og universelle, den som har en ubrutt sammenheng, det er denne som har løftene for fremtiden, og som er det middel som Gud har utsett seg for å fullføre sin frelsesplan.

Denne oppgaven er langt fra fullført, som vi har sett. Veldige områder av jordkloden skal ennå okkuperes i Kristi navn. To tredjedeler av menneskeheten skal ennå evangeliseres. Store felt av menneskenes åndsliv, kultur og virke skal ennå legges inn under Kristi herrevelde. Så mye som *skal* gjøres, så lite som *er* gjort!